

Column Signaal

Als ik maar niet moet....

Oh, als ik maar niet moet.... Die, soms angstige, gedachte komt vrijwel dagelijks bij me op als ik de deur uit ga. Neu, niet als ik naar Appie Heijn ga, of effe naar de stad. Ik woon in het centrum van Amsterdam en ik ben snel thuis als ik echt moet.

Wat ik dan wel niet moet? Nou, op z'n tijd – net als ieder andere sterveling – gewoon plassen. Eh nee, ongewoon plassen in mijn geval. Als rolstoelrijdster kun je meestal niet zomaar 'gewoon effe snel' plassen. Uitzonderingen zijn er natuurlijk altijd: de lopende rolstoelrijder stapt even uit de stoel. Maar een permanent zittende zoals ik heeft een speciaal ruim toilet nodig waar ie met rolstoel en al in kan. Speciaal ruime toiletten die er nu net zo verdomd weinig zijn. Voor speciaal zittende mensen met ook nog vaak een zwakke blaas.

Op vliegvelden, stations, beurzen, grote warenhuizen, eigenlijk op alle plaatsen waar veel mensen komen zet ik mezelf, het gebeurt automatisch, eerst en vooral in de scanstand. Ik ben puur gericht op de icoontjes richting toilet en ik zie vrijwel meteen – hoe laag ik ook zit of er ook een rolstoeltje bij staat. Aaaaah, dat schenkt rust. Maar ook weer niet, want er kan dan wel ergens een deur zijn met een rolstoelteken of de aanduiding invalide toilet (hoezo *invalide toilet* ? Het toilet is toch niet gehandicapt?), garanties om te doen wat ik moet heb ik nog lang niet. De deur van de speciale ruimte is vaak op slot, de sleutel is af te halen bij een loket richting ergens en nergens. Als het loket al te vinden en ook nog eens bemenst is, is de sleutel heel vaak, 'eeeeh... jahaaa, laat ik es effe denken....' Gewoon zoek. Neu de vrouw of man in het loket 'ken er ook niks aan doen.' Een geërgerde blik van 't is ook altijd wat met jullie soort mensen' is het vaak het enige wat ze te bieden hebben.

Soms is de sleutel er, gelukkig, wel en als ik dan achter zo'n toiletbeheermens, meestal sloffend en zuchtend, aan rijd ben ik altijd reuze benieuwd naar wat er zich nu weer achter de deur van

de speciale ruimte bevindt. Ik telde fietsen, stofzuigers, grote tassen met boodschappen voor een straatfeest, torenhoge stapels dozen met schoonmaakmiddelen en toiletpapier. Genoeg om een school een jaar lang te voorzien. Dozen wodka en jenever, zakken met de meest sexy lingerie en make up en een altaartje met een stenen boeddha (vast voor mindfullmomentje voor de getreste toiletbeheermens zelf) en nog veel meer wat doorgaans niet in een toiletruimte te vinden is.

Na de ontdekkingen van de opslag begint de strijd pas echt. Of ze de fiets, de stofzuiger, boeddha of wat ook niet even kunnen weghalen is mijn vraag. Een vraag - ik probeer er meestal een neutraal, licht vriendelijk gezicht bij te trekken - waarop zelden gegeneerd of tenminste welwillend gereageerd wordt. Neem nu de fiets. De toiletbeheermens zelf was de eigenaresse verkondigde ze zonder blozen. `Ja, waar moet ik die dan laten? Daar zorgen ze hier niet voor. Dan hoef ik ook niet voor u te zorgen, dat moet de maatschappij maar doen. ‘ `De maatschappij eeeeeh, dat ben toch ook jij .... ‘ probeerde ik nog tamelijk overrompeld. Maar nee, geen speld tussen te krijgen.

De toiletbeheermens vindt het meestal totaal overbodig om de opgeslagen spullen weg te halen zodat ik ongehinderd bij het toilet of de wastafel kan. Die wastafel is trouwens een probleem op zich. Altijd zit of hangt die veel te hoog. Meestal op schouderhoogte zodat ik met hoog opgetrokken schouders m'n handen moet wassen. En nog een stuk hoger hangt de spiegel. Effe lippenstift verversen is er ook niet bij.

De roep om participatie van mensen met een vlekje wordt steeds sterker. Maar ik verzeker u: de participatie van de permanent zittende rolstoelmens gaat voorlopig niet lukken. Zolang die geen gebruik kan maken van een basisrecht als plassen is de permanent zittende mens gedoemd vooralsnog veel thuis te vertoeven. Wie ontwerpt er voor mij een lichtgewicht opvouwbaar plastent? Of is een oproep voor een massale plasparticipatie een beter idee?

Petra Jorissen

